Poštnina plačana v gotovini.

SALEZIJANSKI VESTNIK

LIST ZA SALEZ. SOTRUDNIKE IN SOTRUDNICE

1928.

LETO XXIV.

ŠTEV. 3. MAJ — JUNIJ.

Vsebina:

Ob 40 letnici don Boscove smrti. — Don Boscovo bogastvo. — Častitljivi Janez Bosco in njegova mati Marjeta. — Zopet nekaj o redovnem poklicu. — Dr. Avg. Hlond prejme kard. klobuk. — Misijonska poročila. — Milosti Marije Pomočnice.

SLIKE: Salez. zavod v Palmas — Don Boscova mati Marjeta — Kard. Hlond ob slovesni podelitvi kard. klobuka — Vl. g. Ricaldone med sal. misijonarji. — Duhovniški naraščaj med Kitajci. — Notranjščina naše Srca J. cerkve v Rimu v žalni opravi.

Nekrolog.

Dne 13. marca je nenadoma zapustila zemljo in se preselila v boljše življenje goreča sotrudnica

Jozefa Palmarin

iz Tržiča na Gorenjskem. Smemo jo prištevati med tiste za vse dobro vnete sotrudnice, ki se ničesar ne ustrašijo, nikdar ne utrudijo. Kadar ji je čas dopuščal, je polna dobre volje hodila okrog znancev in zbirala prispevke za bogoljubne namene. Posebno rada je delovala v čast Mariji Devici. Z njeno smrtjo je sal. družba izgubila veliko oporo. Toda prepričani smo, da tudi v nebesih ne bo mirovala. Česar ne bo storila z delovanjem, bo dosegla s svojimi prošnjami, s katerimi bo podpirala in navduševala dobra srca, da bodo s svojim delovanjem napolnili vrzel, ki je nastala z njeno smrtjo.

Smrt se ni zadovoljila z zgoraj imenovano sotrudnico, ampak je v zadnjem času ugrabila še dve drugi goreči sotrudnici, in sicer:

Mestek Barbaro v Cerknici in **Strahovnik Nežo** v Dolu pri Hrastniku.

Tudi tema dvema dolguje salez. družba veliko hvaležnost, kajti ves čas, odkar sta spoznali salez. družbo, sta vneto delovali na polju sotrudništva in si s svojim delovanjem gotovo spletli lep venec slave, ki naj ju venča vso večnost!

Nadalje priporočamo v molitev še sledeče, ki so zaostali v prejšnih številkah Salez. vestnika: Lucijo Maček, Ano Tunšek in Frančiško Centrih iz Prevorja.

Češčenje presv. Srca.

Debelo tiskana številka zaznamuje skupino; prva za njo opravilo, druga dan, kdaj naj se opravi zadostilno sv. obhajilo. — Vsak naj si zapomni, h kateri skupini spada. Kdor bi ne mogel opraviti zadostilnega sv. obhajila v določenem dnevu, naj si izbere drug dan.

V juniju: 1. 5, 4 — **2.** 7, 11 — **3.** 9, 20 — **4.** 6, 27 — **5.** 1, 17 — **6.** 4, 6 — **7.** 3, 8 — **8.** 7, 1 — **9.** 6, 13 — **10.** 2, 21 — **11.** 4, 9 — **12.** 8, 2 — **13.** 5, 28 — **14.** 4, 29 — **15.** 1, 21 — **16.** 7, 31 — **17.** 2, 22 — **18.** 9, 3 — **19.** 1, 23 — **20.** 9, 15 — **21.** 3, 26 — **22.** 8, 5 — **23.** 7, 18 — **24.** 6, 30 — **25.** 3, 7 — **26.** 6, 25 — **27.** 5, 14 — **28.** 4, 10 — **29.** 6, 19 — **30.** 9, 16 — **31.** 2, 24.

V juliju: 1. 1, 17 — **2.** 3, 15 — **3.** 7, 12 — **4.** 2, 2 — **5.** 4, 20 — **6.** 8, 10 — **7.** 5, 23 — **8.** 9, 11 — **9** 4, 8 — **10.** 5, 27 — **11.** 7, 16 — **12.** 2, 9 — **13.** 8, 14 — **14.** 1, 24 — **15.** 6, 3 — **16.** 8, 21 — **17.** 5, 4 — **18.** 4, 19 — **19.** 3, 7 — **20.** 1, 26 — **21.** 2, 6 — **22.** 6, 25 — **23.** 9, 29 — **24.** 2, 22 — **25.** 5, 31 — **26.** 4, 5 — **27.** 9, 18 — **28.** 7, 1 — **29.** 2, 13 — **30.** 6, 28 — **31.** 4, 30.

Novi častilci.

13. 5, 8. — Novak Marija — Novak Ana — Knuplež Lenčka — Zupan Neža — Punter Josipina — Komučar Olga — Podgrajšek Alojzija — Preskar Marija — Šink Valentin.

LETNIK XXIV. MAJ — JUNIJ ŠTEV. 3.

SALEZIJANSKI VESTNIK

LIST ZA SALEZ. SOTRUDNIKE IN SOTRUDNICE.

Dne 22. maja t. l. bo preteklo 30 let, odkar vlada ljubljansko škofijo prevzvišeni knez in škof DR. A. B. JEGLIČ. Dolga doba apostolskega dela v čast božjo in zveličanje duš! Kako se je v tem času versko življenje razvilo in okrepilo pod njegovim modrim in krepkim vodstvom! Koliko prekoristnega kulturnega dela se je izvršilo na njegovo pobudo in z njegovo podporo! Lahko trdimo, da ima naš narod v svojem nadpastirju največjega dobrotnika, katerega spomin bo zapisan z zlatimi črkami v naši domači zgodovini. Tudi salezijanci in vse sotrudništvo se pridružujejo hvaležnim škofljanom v proslavi tega veselega dogodka in prosijo Boga, naj nam še dolgo ohrani našega nadpastirja!

Ob 40. letnici don Boscove smrti.

Dne 31. januarja t. l. je preteklo 40 let, odkar je zatisnil oči naš ustanovnik častitljivi Janez Bosco. Sorazmerno kratka doba je to, toda v zgodovini salezijanske družbe pomeni dobo najživahnejšega procvita in bujnega porasta. V tej dobi se je salezijanska družba razširila po vsem svetu ter raztegnila svojo delavnost na najrazličnejše panoge karitativnega udejstvovanja. Zlasti so se lepo razvili salezijanski misijoni. Na stotine naših sobratov, duhovnikov in lajikov, posveča svoje delavne moči širjenju sv. vere med pogani in neverniki in ko bi ne manjkalo osebja, bi se delokrog naših misijonov širil z bliskovito naglico. Od kod ta življenska moč? Don Boscov duh je, ki je oživlja, don Boscov duh je, ki vodi. V tem je vsa sila salezijanskega delovanja. Nekaj novega je v tem, nekaj, kar odgovarja potrebam sedanjega časa, nekaj, kar ima v sebi življenjsko silo, ki osvaja, polagoma sicer, toda stalno.

Don Bosco ni umrl! On živi med nami. Mogoče živi bolj sedaj, ko je sproščen teže telesnosti, kakor pa tedaj, ko je živel viden telesnim očem. Stopi v Oratorij, hišo matico vseh naših ustanov! Tam kipi in hrumi življenje, kakor mogočna reka narastla ob deževju. Sredi tega življenja pa čutiš don Bosca, kakor so ga čutili njegovi prvi učenci, ko so se vračali z daljnih krajev k svojemu očetu po uteho in navodila. Da, don Bosco ni mrtev! Stopi v katerokoli salezijansko hišo, povsod ti bo zavel nasproti vonj don Boscove navzočnosti, in če kje manjka tega vonja, manjka tudi uspehov, delavno življenje hira, v taki hiši vlada mrtvilo, ki težko pritiska na prsi.

Zgodovina nas uči, da so veliki svetniki začeli rasti prav za prav šele po smrti. Šele tedaj, ko je izginilo telo, pa je ostal duh, šele tedaj se je človeštvo začelo v pravi meri zavedati veličine božjega izvoljenca. Postava raznih svetnikov, ki jih je previdnost božja poslala v svet z veliko nalogo, raste in se dviga visoko nad zemljo šele po njihovi smrti. V nekem oziru se godi isto z don Boscom. Ko je bil še pri življenju, so ga ljudje sicer visoko spoštovali, trumoma so prihajali k njemu, da čujejo pravo besedo, toda šele po njegovi smrti so se začeli v polni meri zavedati: don Bosco je bil mož božje previdnosti. In njegova postava je rastla mogočno. Po štirih desetletjih stoji don Bosco pred nami velikan. Njegov duh osvoja svet in ga vodi k Bogu. Kam bo segel ta porast? V kakšne višine? To je pridržano božji modrosti.

Don Boscovo bogastvo.

Neverjetno je, kako velike naprave je izvršil don Bosco. Število teh naprav se je že v njegovem življenju tako pomnožilo, da je svet kar strmel. Koliko zavodov in cerkva je sezidal, koliko osirotele in zapuščene mladine je preskrbel z vsem potrebnim! Ljudje so se povpraševali: kje jemlje don Bosco denar za toliko naprav? Nekateri so celo ugibali: don Bosco je gotovo nenadoma obogatel. Res je don Bosco imel na razpolago veliko bogastvo; a to bogastvo ni bilo drugega kot neomejeno *zaupanje v božjo previdnost.*

Salezijanski zavod s cerkvijo v Palmas.

Nekdo ga je vprašal nekoč, kako zmore toliko stroškov za obleko in živež svojih gojencev, vrhu tega pa še za zidavo toliko zavodov in cerkva.

— Don Bosco je odgovoril šaljivo:

— Posnemam lokomotivo, ki vleče za sabo celo vrsto vozov.

— Kako to mislite?

— Lokomotiva ponavlja vedno: puf! puf! puf! Jaz delam prav tako: puf! puf! puf! pa gre.

— Dobro, dolgove delati je lahko; a kdo jih bo plačal? Tako ne more iti vedno dalje.

— Marija bo že skrbela; kakemu dobrotniku ali dobrotnici bo ganila srce in vse bo poplačano.

Nekoč gre v mesto in obišče več let bolnega gospoda in ga prosi daru.

— Nekaj vam bom že dal, je odgovoril, toda — saj vidite — sedaj ne morem v banko, da bi dvignil denar.

— Kar vstanite in pojdite v banko! reče don Bosco s trdnim zaupanjem v Marijino pomoč. Bolni gospod vstane čisto ozdravljen, gre v banko in prinese don Boscu vsoto, ki je za več dni zadostovala.

Drugi pot obišče don Bosco nekoga, ki se je pravdal, ter ga prosi pomoči. — Prav, če dobim pravdo, vam bom dal, se odreže dotični. — Pravdo je nepričakovano res dobil ter držal dano besedo: poslal je don Boscu prav znaten dar.

Tisti, ki so don Bosca velikodušno podpirali, so imeli vedno poseben blagoslov božji. Kar so po eni strani dali za salezijanske naprave, to jim je po drugi strani pre-

vidnost božja obilno povrnila. Neki gospod je poslal don Boscu precej veliko vsoto. Don Bosco gre k njemu, da bi se mu primerno zahvalil.

— O ne, don Bosco, ne vi meni ampak jaz se moram vam zahvaliti: odkar podpiram vaše naprave, mi raste bogastvo kar čez noč.

Če je potreboval don Bosco 100 lir, jih je dobil 100, če jih je potreboval 1000, jih je dobil 1000; če je potreboval večjo vsoto, mu je tudi to naklonila dobrotljivost božja. Vselej kadar se je zgodilo kaj takega, je imel navado vzklikniti: — Kako dobra je Marija! Ko bi ljudje vedeli, koliko milosti si pridobijo z miloščino, bi še več dajali. Prav res je, kar je rekel Gospod: „Dajte in se vam bo dalo“. Res, miloščina je skrivnostno sredstvo, kako si moremo zagotoviti časno blagostanje in večno plačilo v nebesih.

Čast. Janez Bosco in njegova mati Marjeta.

Matere skoro vseh velikih mož so bile žene, ki so se visoko odlikovale po izrednih lastnostih duha in srca. Tako tudi mati čast. Janeza Bosca Marjeta Occhiena (Okjena). Bila je sicer preprosta, kmečka ženica, toda velikega duha in globokega spoznanja. Imela je čudovit vpliv na svojega sina, ki je ob njenem zgledu in ob njenem vodstvu rastel v čednosti in krepostí, kakor bujna roža pod vplivom žarkega solnca. Mnogo dolguje don Bosco svoji materi, zlasti pa ono junaško požrtvovalnost, ki ga je spremljala vse življenje.

Marjeta je bila pač vredna velike naloge, poverjene ji od božje previdnosti. Borna in preprosta je bila hišica, v kateri je bil rojen čast. Janez Bosco, toda ta hišica je bila oblagodarjena z božjim blagoslovom, ki ga je privabila z nebes globoka bogu-vdanost matere Marjete.

Marjeta je svojega Janezka zgodaj darovala Bogu in se zavzela, da ga bo vzgojila edinole za Boga. Vodila ga je modro, previdno, skrbljivo. Gojila je v njem dobre lastnosti in skrbno odstranjevala vsako najmanjšo napako, ki jo je na njem zapazila. Skoro neopaženo je vzgajala svojega sinčka za redovni poklic zlasti z zgledom lastnega krepostnega življenja.

Ko je sin postal duhovnik in se odločil, da posveti vse svoje življenje mladini, je Marjeta sledila stopinjam svojega sina: šla je z njim v Turin. Tu je skupaj z njim prenašala vse težave, skrbi in neprilike, ki so bile združene z začetki salezijanskih naprav. Kakor je njen sin delal neprestano in se žrtvoval za svoje gojence, tako je tudi Marjeta posvetila vsak trenutek svojega življenja v korist bednim sirotam, ki so našle pri njenem sinu varstvo in zavetje. Tedaj pa, ko se je sinova ustanova vstalila in si zagotovila trajen obstanek, je mati Marjeta čutila, da je dovršena njena naloga na zemlji. V zavesti, da je storila svojo dolžnost, je zatisnila oči in se preselila v večnost, ter odšla po večno plačilo. To se je zgodilo l. 1856.

Marjeta je prestala v življenju velike in težke preizkušnje. Njeno življenje je bilo posuto z bodečim trnjem; toda kljub temu je bila vedno vedrega duha, mirna, polna zaupanja v Boga. Bila je močna, kakor so močne duše, ki jim vse stremljenje in hotenje temelji v globoki veri. Čutila je vse življenje visoko dostojanstvo matere in je hotela biti mati v polnem pomenu besede. Zavedala se je odgovornosti, ki jo ima pred Bogom, zato je posvetila vzgoji otrok vse svoje moči in sposobnosti. Ni bila izobražena, ni bila učena v posvetni modrosti, toda odlikovala se je po modrosti, ki jo daje Bog tistim, ki so mu vdani brez pridržka in ta modrost jo je spremljala vse življenje, prav do smrti.

Don Boscova mati Marjeta.

Kako lepo je mali Janezek napredoval v materini šoli! Že v prvi mladosti je kazal, da bo ta šola obrodila najlepše sadove. Komaj je dorastel prvim hlačkam, že je poskušal pomagati materi na polju. Ko je začel hoditi v šolo, je bil izredno marljiv pri učenju. Po poti ni nikdar tratil časa, ampak ves čas porabil za ponavljanje učne tvarine. Na paši je z eno roko držal povodec, na katerem je bila privezana edina kravica, ki so jo imeli pri hiši, z drugo roko pa je držal knjigo in se neprestano učil. Vrstniki so ga vabili k igri in zabavi, toda Janezek je odgovarjal: Ne utegnem; se moram učiti, ker hočem postati duhovnik! Ni čuda, če so kmalu jeli kazati nanj kot na vzor marljivosti, delavnosti in pobožnosti.

Ta ljubezen do dela se je v don Boscu čudovito pomnožila, ko je postal duhovnik. Ako prebiramo njegovo življenje, se moramo čuditi, kako da ni omagal pod težo tolikega dela. Od kod ta požrtvovalnost? Od kod ta strast, da se tako izrazimo, do dela, do žrtvovanja samega sebe v čast božjo in zveličanje duš? Vse to je v prvi vrsti sad materine vzgoje. Marjeta je ljubila delo: vse življenje ji je potekalo v neprestanem delu, njene roke niso poznale počitka, dokler niso omahnile v grob. Ni čuda, če je tudi njen sin ponavljal tistim, ki so mu rekli, naj si nekoliko odpočije: odpočili si bomo v nebesih.

Našel je čas za vse: za notranje gojence, za oratorijance, za osirotelo mladino, za revne in zapuščene. Delal je za mladino ne samo v svojem zavodu, ampak je hodil po mestu, poiskal vajence vseh vrst, se zanje zanimal, jih podučeval v krščanskem nauku, jih navajal k čednostnemu življenju. Hodil je v bolnice tolažit bolnike, nosil je v ječe duhovno tolažbo ubogim jetnikom, pomagal župnikom pri dušnem pastirovanju, pridigoval, pisal knjige i. t. d. Česar ni mogel storiti čez dan, je storil po noči. Kako skrbno je porabil čas na potovanju z vlakom ali s poštnim vozom! Premišljeval je, pisal, popravljal tiskovne korekture, študiral, se pripravljal na pridige i. t. d. Vse to njegovo delo je imelo le en cilj: čast božja in zveličanje duš.

Kolikokrat je vzkliknil: delajmo! delajmo! S to besedo na ustnicah se je tudi v poslednjih trenutkih svojega življenja poslovil od svojih sinov. Svoji družbi je zapustil za spomin geslo: delo in molitev.

Take sadove je obrodila skrbna vzgoja matere Marjete. Kako skrbno je mati Marjeta vodila svojega Janezka, izpričuje tudi dejstvo, da je ona prva opazila na njem kal duhovskega poklica. Ko je imel kot devetletni deček čudovite sanje, v katerih je videl svojo bodočnost, je Marjeta vzkliknila: kdo ve če ne boš kdaj duhovnik. Da bi njen sin dosegel ta smoter, se ni strašila nobenih žrtev, nobenih težav, tudi ne nasprotovanja Janezkovega polbrata Antona. Bog je blagoslovil njen trud. Njen sin je postal duhovnik, še več, postal je apostol mladine, postal eden največjih mož, kar se jih je rodilo v preteklem stoletju.

Sedaj ko se bliža slovesen trenutek, ko bo sv. cerkev — kakor upamo — spregovorila odločilno besedo in povzdignila našega čast. ustanovnika do oltarske časti, se bo tudi spomin na njegovo svetniško mater Marjeto obdal z novim sijajem. kajti slava sinova je poveličanje materinega imena.

O poglej, Alojzij mili!

Ali kaj častimo sv. Alojzija? Don Bosco ga je postavil skupno s sv. Frančiškom in sv. Jožefom za posebnega zavetnika svòjih ustanov. Je pač vedel, zakaj. Mladini je treba v burnem življenju svetih vzorov, trdnih opor in mogočnih priprošnjikov.

Kako krvavo nam je potreben vzvišen zgled tega angelskò čistega mladeniča prav v sedanjih, Bogu odtujenih časih! Nekajkrat se s skrbjo in strahom vprašamo: „Kaj bò iz naše mladine, če pojde tako naprej?“ Kdor živi v zdravem zraku, ostane zdrav; kdor pa se giblje v nezdravem ozračju, ta se naleze bolezenskih kali. Ozračje, v katerem dorašča naša mladina, ni li v marsičem okuženo? Služba božja je postala odveč, molitev se je pristudila, sv. zakramenti so v nadlego, želja po uživanju je prevzela najširše sloje. Kaj čuda, če se navzema mladina, ki živi v takem ozračju, iste verske brezbrižnosti in mržnje do molitve in sv. zakramentov! Ko pa je izgubila trdna tla sv. vere, je izgubila tudi vsò dovzetnost za vzvišeno in plemenito, za vse, kar je čistega in nravno lepega, izginil je zlasti čut sramežljivosti. Ko pa je porušen jez sramežljivosti, potem dere pregreha nevzdržno svojo pot.

Odkòd pomoč?

Naše oko se z zaupanjem ozira v angelskega mladeniča sv. Alojzija. Le vzvišen njegov zgled in njegova mogočna priprošnja je vstanu rešiti mladino preteče pogube. — Dne 13. maja začnemo šestnedeljsko pobožnost v njegovo čast; o prosimo ga vneto, naj upre svòj mili pogled na nas in našo mladinò ter pomaga rešiti jo pogube.

Zopet nekaj o redovnem poklicu.

Mnogi so poklicani òd Boga v redovno življenje, toda ne vsi na isti način, iz istih razlogov in z istimi nameni. Nekatere Bog pokliče zato, da jih reši nevarnosti pogubljenja, druge pa, da bi v redovnem stanu dosegli čim višjo stopnjo popolnosti. Nekaterim je nagib za vstop v redovni stan želja po ostrih pokorilih, da morejo tako s trpečim Zveličarjem sodelovati za zveličanje duš. Mnogi so poklicani v red, ki goji skoro izključno le konteplativno življenje, drugi zopet se hočejo kot redovniki udejstvovati v delih krščanske ljubezni do bližnjega ter tako z delavnim življenjem vršijo poslanstvo, ki jim ga je odmerila božja previdnost. Bog pokliče vsakega pò njegovih zmožnostih, nagnjenjih in lastnostih. Tako se v veliki človeški družini godi isto, kar opazujemo v posamezni družini. V vsaki dobri družini starši skrbijo za bodočnost svojih otrok. Natančno opazujejo njihov značaj, sposobnost, in nagnjenje, da jih morejo tako naravnati v oni poklic, v katerem se bodo čutili najbolj srečne, in kjer bodo mògli najbolje vršiti svoje življenske nalòge.

Bog, ki je vcepil v srca staršev to skrb za bodočnost lastnih otrok, čuva v svoji previdnosti tudi nad vsem človeštvom. S svojimi navdihi, z nasveti razsvetljenih oseb in neštetimi drugimi sredstvi vodi vsakega k onemu načinu življenja, ki je zanj najbolj primeren in ki odgovarja načrtom, ki jih ima z njimi božja previdnost. Bòg, ki skrbi za vse svoje stvari, tako za mogočen hrast, ki raste osamljen tam na planjavi kakor za najneznatnejšo bilko, takò za kraljevega orla kakor za neopaženo žuželko, tako za leva, kralja puščave, kot za ponižno jagne, skrbi tem bolj za človeka, tega kralja vidnega stvarstva in ga vodi po potih zveličanja.

Kako ganljiva je skrb nebeškega Očeta za človeka! Kako različna pota mu daje na razpolago, da more po njih doseči svoj namen!

Noe, ki je rešil v barki človeški rod, Jožef, rešitelj Egipta in lastne družine, Mozes, rešitelj svojega naroda, so predpodoba tistih svetih mož, ki jih je previdnost božja poslala krščanskemu svetu, da so pokazali izvoljenim dušam novo pot, nove cilje, ter jim odkrili nova obzorja v kraljestvu božje milosti. Ti možje so bili ustanovniki velikih samostanov na Vzhodu in Zapadu, ustanovniki imenitnih redovnih družin in začetniki velikih božjih del kakor sv. Antòn, sv. Bazilij, sv. Avguštin, sv. Benedikt, sv. Fran-

čišek Asiški, sv. Dominik, Sv. Ignacij Lojolski, in toliko drugih poslancev božjih notri do današnjih dni.

Blagor tistemu, ki mu je Bog dal veliko milost redovnega poklica! Tudi ko bi mu podelil vse bogastvo tega sveta, bi bilo vse to nič v primeri s to milostjo. Kako važno je, da vsakdo, ki čuti v sebi redovni poklic, temu poklicu tudi sledi! Koliko dela za zveličanje duš lahko izostane, ako se ena sama duša upira spoznanemu redovnemu poklicu!

L. 402. je prišel v Rim komaj dvanajstleten mladenič z namenom, da se posveti posvetnim znanostim. Imenoval se je Benedikt iz Nursije. Bil je sin bogatih staršev. Tri leta pozneje zbeži skrivoma iz Rima in se umakne v neko duplino blizu Subiaka, 40 milj od Rima. Kaj ga je pripravilo do tega koraka? Glas božji, ki ga je pozval, naj se umakne nevarnostim, ki so ga v Rimu obdajale vsepovsod. Tri leta je prebil v popolni samoti, živeč ob skromni hrani, ki mu jo je prinašal neki menih. Glas o njegovi svetosti se je začel širiti. Najprej so se začeli zanimati zanj preprosti pastirji, ki so v tisti okolici pasli svojo čredo. Prihajali so k njemu in občudovali njegovo svetost. Kmalu pa so začele prihajati k njemu velike množice: posvetni možje in duhovniki, vaščani in meščani, bogati in revni, da bi ga slišali, ga vpraševali za svet in mu skazali čast kot svetniku. Počasi so se jeli zbirati okoli njega učenci, ki so narastli sčasoma v množico. Tako je nastal red sv. Benedikta, ki je storil neizmerno veliko za razširjenje kraljestva božjega na zemlji, zlasti v onih divjih časih globokega srednjega veka, ko je bila nevarnost, da preneha vsa civilizacija v viharju, ki ga je povzročilo preseljevanje narodov.

Ali bi se vse to zgodilo, da mladi Benedikt ni sledil božjemu klicu, kakor hitro ga je zaznal? Kaj bi se zgodilo z njim, da se ni umaknil nevarnostim Rima v samotno puščavo?

Slično naj sodi vsak sam o sebi. Kdor čuti v sebi redovni poklic, naj nikar ne odlaša: od njegove pokorščine je odvisna mogoče večna usoda njegove duše.

Dr. Avg. Hlond prejme kard. klobuk.

PRIHOD V RIM.

Dne 13. decembra je naš drugi kardinal dr. Avgust Hlond dospel v večno mesto, da bi v javnem konzistoriju prejel od sv. očeta kardinalski klobuk, ki je zunanji znak visokega cerkvenega dostojanstva.

Na kolodvoru so dr. Avg. Hlonda sprejeli poljski poslanik pri Vatikanu, številni člani poljske naselbine v Rimu in zastopniki salez. družbe. Po prvem prisrčnem sprejemu je naš novi kardinal šel v naš zavod presv. Srca, kjer je nekdaj imel svoje stalno bivališče naš rajnki kardinal Cagliero.

Sprejem v zavodu je bil slovesen in prisrčen. Nad 400 gojencev zavoda s svojimi predstojniki in dva salezijanska škofa sta pozdravila novega kardinala, odličnega sina poljskega naroda in člana velike salezijanske družine.

V času, ki ga je prebil v zavodu so sledile druga za drugo številne avdijence; bili so cerkveni in svetni dostojanstveniki, ki so prihajali, da se poklonijo novemu cerkvenemu knezu. V Rim je dospel tudi vrhovni predstojnik salezijanske družbe. Ginljiv je bil trenutek snidenja sal. predstojnika z novim kardinalom, ko sta si segla v objem, sinovska vdanost na eni strani in spoštovanje visokega dostojanstva na drugi.

KONZISTORIJ.

Slovesnost izročitve kardinalskega klobuka se je vršila v javnem konzistoriju dne 22. decembra. Tega dne so prejeli kard. klobuk razen našega kardinala še štirje drugi kardinali in sicer: dva Francoza, eden Španec (nadškof v Quebec-u v Kanadi) in ogrski primas Seredi. Novi kardinali so se zbrali najprej v družbi velikih ceremonijerjev v Sikstinski kapeli, kjer so položili slovesno prisego, kakor jo predpisuje kanonično pravo. Izbrano občinstvo pa se je med tem zbralo v „Dvorani blagoslovov“, blizu lože, raz katero novoizvoljeni papež podeli blagoslov „Urbi et Orbi“ t. j. mestu Rimu in vsemu svetu.

Točno ob deseti uri se pojavi pri vratih

„Dvorane blagoslovov“ papežev sprevod, ki mu pevci zapojo: „Tu es Petrus“, t. j. Ti si Peter. Na čelu koraka straža plemenitašev v sijajnih, svečanih uniformah, za njimi prihajajo kanoniki bazilike sv. Petra, prelati kongregacije sv. obredov, ap. notarji in protonotarji, člani rimskega sodišča in naposled cela vrsta kardinalov, 21 po številu. Tem je sledil papežev dvor, škofje, nadškofje in patriarhi; za njimi pa sam sv. oče, na nosilnici, ki jo je nosilo 12 nosačev v krasnih oblekah iz damaska

Ves ta slovesen sprevod spremlja častna straža Švicarjev, nosečih na ramah težke meče, oblečenih v slikovite, zgodovinske uniforme.

Ko se prikaže sv. oče, se dvignejo iz sto in stō grl mogočni klici in zagrmi navdušeno ploskanje. Papež pa mirno blagoslavlja množico.

Ko je papež zasedel svoj prestol, so pristopili kardinali po vrsti, da se mu poklonijo; nato so konsistorijalni odvetniki prečitali prošnjo za vpeljavo svetniške razprave o bolonjskem profesorju na univerzi Gothardu Ferriniju.

Po tej ceremoniji so odšli kardinali dijakoni v Sikstinsko kapelo po novoimenovane kardinale.

NOVI KARDINALI.

Slovesno vstopijo novi kardinali. Prvi med njimi je dr. Avg. Hlond, ki se približa papeževemu prestolu, poljubi sv. očetu najprej noge, nato roke in naposled še čelo. Sv. oče ga prisrčno objame vidno ginjen. Nato gre novoimenovani od kardinala do kardinala in z vsakim se bratsko objame. Isto storijo tudi drugi štirje novi kardinali.

Tedaj pa nastopi trenutek slovesne izročitve kardinalskega klobuka. Prvi stopi pred papežev prestol kard. Hlond ter poklekne pred sv. očeta.

Kard. Hlond ob slovesni podelitvi kard. klobuka.

Msgr. Callori, isti, ki je prinesel na Poljsko kard. biret, ki ga je slovesno izročil novemu kardinalu predsednik republike, kakor se naši čitatelji gotovo spominjajo, izroči rdeči kard. klobuk z visečimi bogatimi okraski dvema kardinaloma, ki stojita ob prestolu. Nato sv. oče položе na glavo novemu kardinalu klobuk, ki ga ob straneh držita oba kardinala, z besedami: „Accipe galerum rubrum“ t. j. sprejmi rdeči klobuk. Ta trenutek pomeni višek slovesnosti: novi kardinal je v popolni posesti svojega visokega dostojanstva.

Vsi pričujoči so ginjeno sledili tej ceremoniji, zlasti pa tisti, ki so prišli iz domačega kraja, da bi prisostvovali tej svečanosti. Med drugimi so bili navzoči tudi trije bratje kard. Hlonda, med katerimi sta dva salezijanca. Navzoči so bili tudi skoro vsi člani našega vrhovnega kapitlja.

Javni konzistorij se je zaključil s slovesnim ap. blagoslovom sv. očeta.

Po odhodu sv. očeta so šli vsi kardinali v Sikstinsko kapelo, kjer so se novi kardinali prostrli na tla pred velikim oltarjem; na kar je pap. zbor zapel slovesni Te Deum, po katerem je 92 letni kard. Vanutelli odmolil molitev „Super electos Cardinales". Po tej ceremoniji so se novi kardinali postavili pred vrata, da bi pri izhodu pozdravili odhajajoče starejše kardinale.

Tem ceremonijam je sledil tajni konzistorij. Vsi kardinali so se zbrali v konzistorijalni dvorani. Tamkaj pridejo tudi sv. oče, ki izvršijo pomembni obred odprtja in zaprtja ust novim kardinalom, kar pomeni, da imajo odslej odločilni glas v zboru cerkvenih knezov. Naposled jim je sv. oče izročil še kardinalske prstane in jim določil naslovne cerkve v Rimu. Kardinalu Hlondu je bila določena kot naslovna cerkev, cerkev Sv. Marije Device miru, ki je bila zgrajena okoli l. 1485. od papeža Siksta IV. Ta cerkev poseduje čudežno podobo Matere božje. Nekdo je nekoč oskrunil to podobo ter s kamnom začrtal vanjo rise, iz katerih se je prikazala kri. Ta dogodek je nagnil papeža Siksta IV., da je dal zidati tó cerkev kot zadostitev za hudobno oskrunitev. Sedaj je navada v Rimu, da prihajajo tjakaj novoporočenci k maši prosit za mir v bodoči družini.

PO SLOVESNI CEREMONIJI.

Kard. Hlond se je po dovršeni slovesnosti vrnil v sal. zavod presv. Srca, kjer je bil naravnost triumfalno sprejet. Proti večeru pride v zavod v imenu sv. očeta msgr. Allori, da mu na domu izroči kardinalski klobuk. Ob tej priložnosti je izpregovoril msgr. Allori sledeče besede: „Čast mi je, da Vam morem v imenu sv. očeta izročiti kard. klobuk, ki je simbol velike oblasti v cerkvi Kristusovi. Pri tej priložnosti naj mi bo dovoljeno, da Vas spomnim na neki dogodek iz Vašega življenja. Nekega dne ste na potovanju na Dunaj naleteli na mladega socijalista. Revež je ječal v bolečinah, ker je po nesreči prišel pod vlak, ki mu je povzročil smrtno nevarne poškodbe. Vi ste planili iz žel. voza, se zavzeli za nesrečneža, mu preskrbeli pomoč in ostali pri njem ves čas potovanja, tolažeč ga z besedami, ki so našle odmev v njegovi duši. Ta nesrečnež, ki ni mogel več govoriti, je snel iz gumbnice rdeči nagel, znamenje socijalističnega mišljenja, ter ga Vam izročil v znak, da se odpove dotedanjim zmotam. Vi ste ta rdeči nagel položili na oltar Matere božje. Marija Vam sedaj daruje v zameno škrlatasto znamenje visoke kardinalske časti, da Vam poplača dosedanjo delavnost in podeli novih moči za nova, velika dela. Izredno veselje čutim ob tem trenuku, ko mi je izročiti kard. klobuk članu salezijanske družbe, katere ustanovnik čast. Janez Bosco je v življenju imenoval mojo mater salezijansko sotrudnico in mater salezijanske družbe."

SLOVESNOSTI NA ČAST NOVEMU KARDINALU.

Po podelitvi kard. klobuka je novi kard. bil predmed velikega, vseobčega zanimanja in slavja po raznih mestih v Italiji in na Nemškem.

V Rimu so mu priredili lepo slavnost na Gregorijanski univerzi, kjer je svoječasno dosegel doktorat iz sholast. modroslovja. Slično slavnost so mu priredili v papeževi Akademiji tiberijski, kjer je imela komptesa Amalia Cappello njemu na čast krasno predavanje o duhovnem sorodstvu med Poljsko in kat. Italijo.

Nato je novi kardinal obiskal razna italijanska mesta, zlasti tista, kjer so salezijanski zavodi. Povsod je bil slovesno sprejet. Železniški minister je novemu kardinalu pokazal svojo naklonjenost tako, da mu je dovolil velike ugodnosti na potovanju in ob sprejemih na raznih postajah.

Dne 26. jan. je novi kard. prišel v Turin, v središče salezijanskih naprav. Sprejem na kolodvoru je bil sijajen. Pri vstopu v Oratorij mu je godba Oratorija zaigrala poljsko narodno himno. V veliki gled. dvorani zavoda so priredili njemu na čast slavnostno akademijo. Na praznik sv. Frančiška je pontifikalno asistiral slovesni sv. maši, ki jo je daroval naš vrhovni predstojnik.

Na poti proti Poljski je obiskal razne naše zavode na Nemškem.

Zelo lep sprejem so mu priredili v Mona-

kovem. Na kolodvoru ga je čakal papežki nuncij, kardinal Faulhaber, generalni poljski konzul, salezijanci in mnogo sotrudnikov in sotrudnic.

Prav tako lep sprejem so mu napravili v Ratisboni in v Ennsdorfu, kjer se nahaja novicijat za nemško provinco.

Bog blagoslovi našega kardinala in mu daj milost blagonosnega delovanja v prid kat. cerkve na Poljskem in v prid naši častiti družbi.

MISIJONSKA POROČILA.

POROČILO IZ EKVADORJA.

Kuenka (Ekvador) 15. 1. 1928.

Dragi tovariši!

Minulo je že precej časa, odkar Vam nisem nič pisal. Sicer mi pa tega ne štejte v krivdo, kajti do danes sem bil prav od jutra do večera obložen z delom, zato res nisem utegnil pisati.

Meseca septembra sem delal bredpisane duhovne vaje. Ko sem jih končal, me je že čakal ukaz za odhod iz osrednje hiše. Kam so me poslali? Eno uro daleč od Kuenke so odprli novo misijonsko hišo, ki bo imela poseben namen, vzgajati namreč dečke v poljedeljstvu. Predstojniki so določili mene za to novo postojanko in sedaj sem že štiri mesece v trdem delu. Tu je res pravi misijon in okušam vse sladkosti misijonskega delovanja. Da lažje spoznate moj položaj, Vam hočem podati o svojem sedanjem delokrogu kratek pregled.

V tem zavodu so po večini dečki indijanskega rodu. Je pa tudi nekaj takih, ki imajo belega očeta in indijansko mater ali obratno. Nad temi dečki imam nadzorstvo od ranega jutra, ko se zbudijo iz spanja, pa do poznega večera, ko jim spanec zatisne oči. Boste morda vprašali: kako pa je to, da si tako zaposlen ves božji dan, ali nimaš nikakega pomočnika? Ne, nimam ga, ker sem sam klerik tu. Poleg mene je še en duhovnik in en sobrat lajik, ki pa imata ves dan druga opravila, tako da sloni nadzorovanje vse na mojih ramah. Sicer sem pa vesel, ker kot nadziratelj veliko dobrega storim in tako spolnjujem svoje poslanstvo. Tudi pri teh dečkih, dasi so zelo trdi in težko upogljivi, zaleže mnogo dobra beseda. Naši gojenci se precej razlikujejo od svojih tovarišev v Evropi. Imajo zlasti dve lastnosti, ki sta zanje naravnost značilni: so leni in do skrajnosti občutljivi. Tukajšnja mladina mrzi delo do neverjetnosti. Pripraviti dečka do tega, da bi prijel za metlo in pometal n. pr. cerkev, je težko delo. Kako revež zdihuje, koliko trpi, preden napravi delo, ki bi ga kdo drugi napravil z največjo lahkoto. Pomislite sedaj, kako naj ti junaki dela obdelujejo polje! Njihova lenoba mi povzroča mnogo truda; čestokrat ne vem, kaj z njimi začeti. Vzamem jih v roke zelo resno in strogo, a kaj, ko nič ne pomaga!

Občutljivi so pa tako kot najbolj razvajena mestna gospodična. Ob vsaki najmanjši vročini zdihujejo in tarnajo, kakor da jim je umreti.

Poleg nadzorovanja imam pri dečkih tudi 16 ur šole na teden. Podučevati jih moram tudi v petju. Mislim, da se boste temu zelo čudili. Pa kaj hočete? Sila kola lomi: moral sem se oprijeti harmonija in sedaj podučujem petje, kakor vem in znam. Saj mora tudi pes, če ga vržejo v vodo, plavati, če noče utoniti.

Tako sem Vam malce opisal svoje delo z notranjimi gojenci. Poleg tega dela pripravljam sedaj nekaj indijanskih mladeničev za prvo sv. obhajilo. Ob nedeljah pa imam tudi oratorij. Med našimi indijanskimi oratorijanci sem pred kratkim ustanovil športni klub „Don Bosco“. Člani tega kluba so sami možje od 24 do 30 leta. Koliko dobrega lahko storim v njihovo korist! Ali veste, kaj tu manjka? Delavcev. Z odprtimi rokami so ti reveži čakali človeka, ki bi se zanje zanimal. Med njimi vršim pravo misijonsko delo.

Zelo sem zadovoljen in srečen, dasi sem med samimi gozdovi, daleč od vsega civiliziranega sveta. Saj tu delam za Gospoda, ki bo nekoč moje plačilo. Le nekaj močno pogrešam: priložnosti za sv. spoved. Vselej moram iti eno uro daleč, kar zame, ki sem tako obložen z delom, ni malenkost. Sedaj šele vidim, kako srečni so tisti, ki žive sredi svojih sobratov in imajo

vedno priložnost, da govorijo s predstojniki in zadostijo svojim dušnim potrebam.

Priporočam se zelo Vašim molitvam, da bi mogel res še mnogo dobrega storiti med temi ubogimi Hivaros.

Prav toplo pozdravljam vse.

Vdani

T. B.

DRUGO PISMO IZ EKVADORJA.

Kuenka 1. marca 1928.

Prečastiti gospod urednik!

Dne 22. februarja je Gospod utrgal in presadil v nebesa mojo prvo cvetko, mojega Indijančka, dobrega Tončka. Ko so me pred-

Vlč. g. Ricaldone med sal. misijonarji.

stojniki določili za to postojanko, ki je sedaj središče mojega delokroga, se mi takoj prvi dan približa Indijanček čedne postave, ki mu je bilo ime Tonček. „Padrecito, buenos dias!“ Oče, dober dan! Indijanci namreč imenujejo vse, ki nosijo talar, pa naj so duhovniki ali pa samo kleriki: padrecito, t. j. oče. Rdeča barva na obrazu, divje poteze in kretnje so kazale, da mora biti Tonček pristen Indijanček.

— Ali si že krščen?

— Da, oče!

— In sv. obhajilo si že prejel?

— Ne, oče!

Na te besede je začel bridko jokati, tako da se mi je revež zasmilil v dno duše. Star je moral biti približno 17 let, toda Indijanec navadno ne ve, koliko je star, tako tudi Tonček tega ni vedel.

— Hočem ti pomagati. Ali veš, kje je naše bivališče?

— Da, oče!

— Torej pridi jutri zvečer ob šestih k meni!

Od tedaj je Tonček zvesto prihajal k meni v šolo. Koj prvi dan sva poizkusila napraviti znamenje sv. križa, toda Tonček se je spustil v jok.

— Zakaj jočeš?

— Oh oče, jaz ne znam tega storiti.

— Se boš že naučil, nič se ne boj!

Pomagal sem mu, kolikor sem mogel in Tonček se je pridno učil krščanskega nauka. Pretekli so trije meseci. Nekega dne ga ni bilo k meni. Zaskrbelo me je, kaj je z njim, zato sem sklenil, da ga pojdem obiskat. Napotil sem se proti njegovemu bivališču. A glej! Ko sem bil že blizu, mi priteče nasproti njegov brat in mi reče: „Oče, moj bratec je bolan.“

Stopil sem v kočo, kjer sem našel mojega Tončka ležečega na tleh. Dihal je globoko. Hotel se je navžiti svežega zraka, toda manjkalo mu je moči. Bolezen je bila smrtno nevarna, to sem opazil takoj. Poklical sem našega duhovnika. Pri njem je Tonček opravil sv. spoved in prejel zakramente za umirajoče. Stanje bolnikovo je bilo vedno slabše in naposled je izdihnil svojo dušo, ki je gotovo pohitela v naročje svojega Stvarnika. Uvenela je cvetka, katero sem skrbno gojil tri mesece in nebeški vrtnar jo je presadil v svoj vrt,

kjer je vzcvetela v novo življenje, ki ne pozna smrti, v večno življenje. Blagi Tonček, prosi za svoje starše, bratce in sestrice, ki še tavajo v temi nevernosti; prosi pa tudi Indijančkov Vam in vsem blagim sotrudnikom vesele velikonočne praznike.

Vaš v S. J. — vdani

B. T.

Duhovski naraščaj med Kitajci.

zame, da bom mogel uspešno vršiti nalogo, ki mi jo je poverila božja previdnost. Tudi Vam in blagim sotrudnikom priporočam tega angelskega mladeniča v molitev.

Prosil bi Vas ob sklepu tega pisma za neko veliko milost. Naš misijon je sila reven. Kapelica, ki je 7 m dolga, 4 široka in malo manj kot 3 m visoka, ni prav nič okrašena. Oltar je gol, stene prav tako, mašnik skoro nima kaj obleči, ker manjka mašne oprave in perila. Prosim Vas, potrkajte na dobra srca, morda, se bo le našel kdo, ki bi hotel pomagati kaj našemu misijonu. Za vsak prispevek v denarju ali blagu bomo iz srca hvaležni.

Prav iz srca voščim tudi v imenu mojih

KITAJSKA.

Tao Mun 1. jan. 1928.

Predragi gospod!

Preden sem se odločil, da Vam v tem novem letu kaj pišem, sem hotel počakati trdo noč, da sem videl, kako je potekel prvi dan v letu. Danes je namreč obletnica onih žalostnih dogodkov, o katerih sem Vam pisal lansko leto.

V Tao Munu smo tudi letos kot po navadi praznovali božično slovesnost na novega leta dan. Lanski božič sem obhajal v Šeki-ju, na novega leta dan sem bil v Tao Munu, na praznik sv. Treh kraljev pa na otoku Lappa. Letos sem program v toliko spremenil, da sem prebil božično noč na otoku Lappa, praznik sv. Treh

kraljev pa bom praznoval v Šeki-ju, ako mi ljubi Bog dovoli srečno potovanje.

Lansko božično slavnost v Tao Munu so nam hudobneži razbili. Letos sem s popolno hladnokrvnostjo pričakoval, da se zopet zgodi kaj podobnega, če ne še hujšega. Živimo namreč v času, ko so največje grozovitosti na dnevnem redu. Po Kwangtongu so komunisti in redne trupe v neprestanem boju med seboj, ter si medsebojno odsekavajo glave. Kri se preliva, narod pa gineva. Pravijo: 400 milj. nas je; ako pokoljemo par miljonov, se ne bo nič poznalo in zrak bo čisteljši. Kjer ni vere, tam ni zdrave pameti, tudi ne pravega človečanstva.

Nebeško Dete pa nas je hotelo letos obvarovati v popolnem miru. Jaz sem zopet pismeno povabil vse vernike v misijonsko kapelo na praznovanje božičnih slovesnosti. Prišli so v tako obilnem številu, da je bila cerkvica polna vernikov. Opravili smo službo božjo zelo slovesno, brez najmanjšega motenja. V svojih dveh pridigah niti omeniti nisem hotel lanskih žalostnih dogodkov, da bi ne motil svečane ubranosti in prazničnega razpoloženja. Rane, ki nam jih je zasekalo lansko preganjanje, so se zacelile in sledovi krutih napadov so izginili, le da ima vrtna ograja sedaj nekoliko drugačno obliko kot jo je imela prej. Sicer so pa tu take spremembe tudi brez preganjanja na dnevnem redu, ker jih povzročijo pogostokrat siloviti viharji tajfuni, ki grozovito razsajajo, trgajo strehe in podirajo stene.

Bog bodi zahvaljen za to veliko milost, da smo mogli letos božične praznike tako mirno obhajati, kljub viharnim in nevarnim časom.

Tudi na otoku Lappa v *Ngauhangu* je božična noč mirno potekla. Kristjani iz raznih krajev otoka so v obilnem številu prihajali v misijon k polnočnici. Le kristjani iz bližnjega trga *Wančaj* so poslali od vsake hiše po enega, ker so morali stražiti domove pred vojaškimi četami, ki se brez vodstva kot roparska drhal potepajo po okolici.

Opolnoči sem imel dve sv. maši, zjutraj ob osmih pa tretjo. Tedaj so prišli k maši tudi kristjani iz Wančaja, ki so po noči stražili.

V Nganhangu je vso noč stala na straži vojaška patrulja, da bi preprečila vsak oborožen napad na občino. Mir pa se ni nikjer kalil in moji novi kristjani so mirno in zbrano obhajali božične slavnosti. Upam, da bo tudi v Šeki-ju tako mirno in varno.

Kakor vidite, sem vedno na potovanju. Iz Šekija bom moral v Makao, da ondi nakupim materijal za popravo podrte kapele v *Seung Čao-ju*.

Novo kitajsko leto, ki bo 23. jan., bom praznoval v Tao Munu, kjer bom otvoril novo šolo za otroke kristjanov. Sicer so tu jako stroge šolske postave, po katerih ne sme noben misijon otvoriti lastne šole, toda kovači te postave so se medsebojno sprli ter se razdelili v dve stranki, nacijonaliste in komuniste, ki se sedaj koljejo med seboj, tako se jaz poslužim te prilike, da otvorim toliko potrebno šolo. Ako bo kdo kaj proti temu ugovarjal, mu bom povedal, da je postava, ki zabranjuje misijonarjem otvoritev šol, krivična in je radi slabega zgleda lastnih ustvariteljev popolnoma izgubila svoj ugled. Marija Pom. kr. bo že čuvala to novo seme, ki bo polagoma zrastlo v lepo drevo.

Dandanes je čas preizkušenj in preganjanj, čas zatiranja in divjanja. Vse to dela silne zapreke širjenju sv. vere med pogani in bega peščico kristjanov, ki ne najdejo nikjer varnega zavetja. Najpripravnejše sredsvo za ohranitev in širitev sv. vere je brezdvomno šola. Ako ohranimo mladino pred boljševiško podivjanostjo, nam bo gotovo zasijala nasproti lepša bodočnost. Zato je šola moj letošnji program. Upam na pomoč Marije Pom., patrone taomunske kapele; ona naj mi pomaga, da izvedem svoj načrt.

Vi tam v domovini podpirajte nas s svojimi molitvami, da bomo tudi v teh burnih časih neustrašeno delovali za odrešenje kitajskega naroda iz teme poganstva.

Vsem sobratom, gojencem, sotrudnikom in sotrudnicam pošiljam misijonske pozdrave.

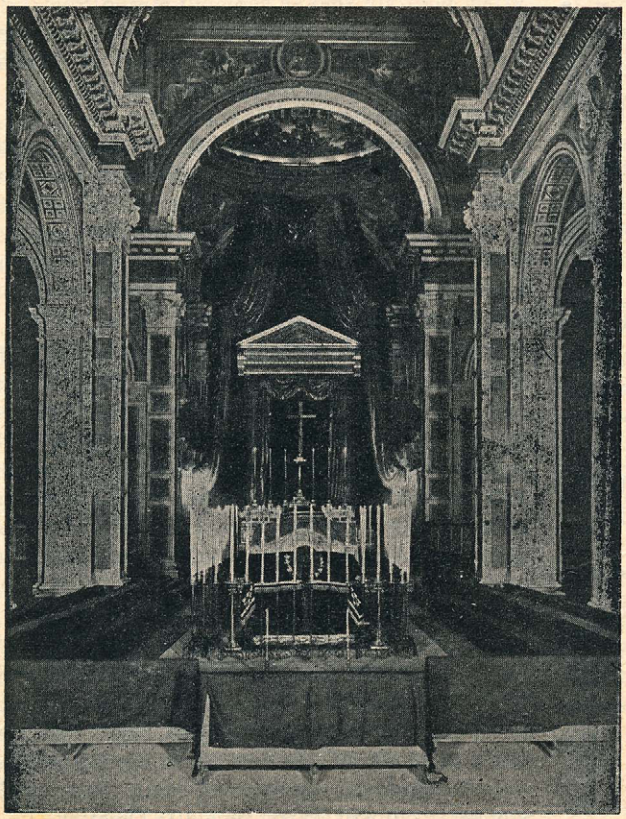
Vaš
prevdani v S. J.
Jos. Kerec.
sal. misijonar.

Tao Mun 25. febr. 1928.

Velečastiti gospod!

V zadnjem pismu sem Vam omenil, da nameravam otvoriti misijonsko šolo v Tao Munu. To sem dne 21. febr. z božjo pomočjo tudi storil. To je nov način sejanja božje besede med

tukajšnjim narodom. Obeta mnogo uspehov in prepričan sem, da bo ta šola prinesla obilo novih izpreobrnjen v *Wong - Leung-to-ju*. Edina nevarnost, ki mi zaenkrat preti, je boljševiška nevarnost. Če zavladajo tudi tu kakor so zavladali v *Hoi lok fong-u* blizu Swato-va, smo izgubljeni. Tam so se komunisti pod vodstvom nekega študenta došlega iz Amerike, tako ojačili, da jim vojaki ne morejo do živega. Počenjajo nezaslišana grozodejstva. Kóljejo ljudi, sekajo glave vsem, ki so stari nad 40 let, prepovedali so zasebno lastnino, verske vaje, zakon i. t. d. Z eno besedo: divjajo kot divje zverine in hočejo pozveriniti vse, kar jih obdaja. Res neverjetno je, kaj vse počenjajo tu komunisti, ki ne poznajo nobenega čuta za človeško dostojanstvo. Naravnóst pobesneli so, zato se bojimó, da se ta kuga ne razširi tudi na tukajšnje kraje. Upamo, da bo kantonski guverner kos razbójnikom, jim zabranil pot semkaj ter jih razgnal, da bodo tako prenehali prelivati nedolžno kri.

Notranjščina naše Srca J. cerkve v Rimu v žalni opravi.

Vse to jasno kaže, kako krvavo je potrebna krščanska vzgoja tega naroda, ki ga bo edina obvarovala pred podivjanjem. Kako živo čutimo potrebo novih misijonarjev, da bi se delo za pokristjanjenje tega ubogega ljudstva moglo znatno razširiti! Bog naj obudi mnogo misijonskih poklicev tudi med vami!

Začetek naše šole je prav zadovóljiv. V njej vlada lep red in disciplina. Tudi starši so te šole tako veseli, da sami prihajajo semkaj zjutraj molit zvečer pa učit se katekizma.

Šole se na Kitajskem vzdržujejo z visoko šolnino. Zato je malo takih, ki bi jo mogli posečati; moja pa je prosta vsake šolnine, zato se vsi čudijo, kako morejo biti kristjani tako dobri in usmiljeni do revnih šlojev. To jim kaže, da je krščanstvo res vera ljubezni, človečnosti in vir prave sreče.

Mnogo hvaležnosti dolgujem gospodu uredniku Kat. misijonov, ki je delal krepko propagando za moj misijon in mi gmotno priskočil na pomoč, da sem lahko preskrbel vse potrebno za šolo: knjige, klopi in tudi živež za revne otroke. Bog naj tisočkrat povrne vsem blagim dobrotnikom našega misijona! Kar imate Vi nabranega zame, prosim pošljite mi po kaki banki, ki bó preskrbela, da dobim denar v roke. Priporočam se prav toplo v molitev.

Vdani

Jos. Kerec.

sal. misijonar.

NB. Uredništvu Sal. Vestnika so nekatere velikodušne osebe že poslale nekaj denarja za g. Kereca. Ta denar je zaenkrat v hranilnici. Ko se bo nabrala zadostna vsota, bomo denar nemudoma poslali našemu vrlemu misijonarju. Zato prosimo, da se naše blage sotrudnice spominjajo tega važnega misijona, da bo potrebna vsota čimprej nabrana. — Op. uredništva.

MILOSTI MARIJE POMOČNICE.

Don Bosco je sezidal veličastno svetišče v Turinu. Nič ni imel, ko je začel zidati, in je zidal in plačeval ter dovršil in izplačal. Mariji v čast je zidal in Marija mu je pošiljala darove. Delila je milosti, ozdravljala bolnike, pomagala trpečim in tisti, ki so prejemali milosti, so se hoteli izkazati zanje hvaležne in so pošiljali darove za svetišče. S temi darovi je don Bosco plačal svetišče, o katerem je rekel: „Če bi opeke svetišča mogle govoriti, bi vsaka opeka pričevala o kaki posebni milosti".

Nekaj podobnega se godi v svetišču Marije Pom. kr. na Rakovniku. Z nič smo začeli zidati. Zidali smo v čast Mariji in Marija je skrbela, da smo dozidali, in skrbi, da nadaljujemo, in bo skrbela, da bomo našli zneske za popolno dovršitev. Tudi tu obiskuje s svojimi navdihi bolnike, žalostne in trpeče, jih spominja na svetišče na Rakovniku in vliva zaupanje v njeno pomoč. In koliko se jih je že obrnilo k Mariji, ji obljubilo dar za njeno svetišče in Marija je uslišala njihove prošnje! Tudi v teh zadnjih dveh mesecih jih je našla mnogo, ki so se zaupno obrnili do Nje in ji obljubili dar za njeno svetišče, in Marija jih ni zavrgla. Nekatere teh milosti objavimo v tej številki in te naj vnovič pokažejo čitateljem, kako dobra je Marija Pom. kr., ki ne zapusti nikogar, ki vanjo zaupa."

K. P. Turin. „Pred enim mesecem sem bil v zelo mučnem položaju in sem imel velike težave pri rešitvi neke zelo važne zadeve, ki sem jo moral rešiti v najkrajšem času. Obrnil sem se na Marijo Pom. kr. in jo zaupno prosil pomoči. Zadeva je bila rešena še isti dan, za kar bodi Marija javno zahvaljena."

Stanko Š. Labonci. „Dne 29. okt. p. l. sem moral v bolnico. Ko sem se vrnil, sem se moral mučiti z berglami in palico. Mučila me je tudi bolezen v pljučih. Sprevidel sem, da mi zdravniki ne morejo pomagati, zato sem se priporočil z molitvijo Mariji Pom. ter obljubil dar za njeno svetišče. Zdravje se mi je zboljšalo in sedaj spolnim svojo obljubo."

M. A. „Bila sem postavljena na težko preizkušnjo, pa nisem obupala, temveč sem se obrnila s prošnjo do Nje, ki je upanje žalostnih in trpečih. Nisem se varala: po opravljeni devetdnevnici sem bila skoro čudežno uslišana. Vsa čast in hvala naši predobri Materi Mariji! Pošiljam dar 50 Din in prosim, da objavite milost v Vestniku!

Marija Urh, Podzemelj, poroča: „Otrok si je tako nesrečno ranil na grlo, da se je zdravnik izrekel za operacijo. Položaj je bil zelo nevaren. V tem položaju smo se spomnili Marije Pom. kristjanov. Obrnili smo se do nje, obljubili zahvalo v Vestniku in dar za svetišče. Marija ni odlašala. Otrok je ozdravil brez operacije, še preden je bil sprejet v bolnico."

J. Machater iz Tržiča piše: „Po pošti pošljem 100 Din od Marije Moškerc v zahvalo za dobljeno milost. Imela je na čeljusti rano, ki se ji nikakor ni marala zaceliti. Svetovala sem ji, naj se obrne k Mariji P. k. na Rakovniku. Začela je opravljati tridnevnico in glej! takoj se ji je zboljšalo in je zdaj popolnoma zdrava."

Metelko Ana, Brezje, piše: „Pri padcu sem si težko poškodovala roko. Močno je otekala in me pri najmanjšem pregibu grozno bolela. Bala sem se, kaj bo, če bolečina ostane v kosti. V velikih skrbeh za svoj poklic sem se, ne da bi rabila zdravila, obrnila k Mariji Pom. kr. na Rakovnik in ji obljubila dar za njeno svetišče in objavo v Vestniku. Začela sem opravljati devetdnevico. In glej veliko Marijino moč in dobroto! Vsak dan se je roka boljšala in zdaj po 14 dneh je roka že za vsako delo. Naj bo hvala moji predobri Materi. Odslej jo hočem še bolj častiti in ji zvesto služiti. Pošiljam dar 20 Din."

Pečjak Franc Brezovo rebro, piše: „Pred tremi leti sem bil 40 dni v bolnici. Niso me mogli ozdraviti. Tedaj sem se zaobljubil k Mariji P. kr. na Rakovnik in obljubil za svetišče 100 Dinarjev. Po tej obljubi se je zdravje izboljšalo in izpolnim obljubo."

Lipša Jožef iz Maribora poroča: „Ana Lipša iz Male Nedelje je bila težko bolna, da ni bilo skoraj upanja, da ozdravi. Njen stric jo je v zaupni molitvi priporočil Mariji Pom. kr. in prosil sv. Antona Padovanskega in sv. Malo Terezijo, naj ona dva posredujeta pri Mariji. Obljubil je tudi romanje na Rakovnik. Danes mi je dolžnost, da se zahvalim Pomočnici kristjanov, ki je uslišala prošnjo. . ."

Šiško Marija, Krško. — „Napadla me je huda živčna bolezen. Delo mi je mrzelo, moliti nisem mogla, loteval se me je obup. V tem težkem stanju sem prebila celih osem mesecev. Izgubila sem vse zaupanje v zemsko pomoč, le v Marijo na Rakovniku sem na tihem upala in jo prosila pomoči. Moje zaupanje ni bilo zastonj. Dne 15. avgusta se mi je nepričakovano obrnilo na bolje: žalost je izginila in ž njo bolezen. Zdaj sem popolnoma zdrava."

Alojzija P. iz R. piše: „Skoraj dve leti sem trpela silne bolečine. Hodila sem od zdravnika do zdravnika, a bilo je vse zaman: bolečine so bile z majhnimi presledki zmeraj hujše. Obrnila sem se tedaj po pomoč k Mariji Pomočnici kristjanov, opravila sem devetdnevnico ter obljubila objavo v Vest-

niku in majhen dar. In res Mariji se imam zahvaliti, da mi je navdahnila dobro misel, po kateri sem se tudi ravnala in danes sem popolnoma zdrava. S tem izpolnjujem svojo obljubo, pošiljam v dar 100 Din ter priporočam vsakemu, ki je v stiskah in težavah, da se obrne z zaupanjem k Pomočnici kristjanov, ki je naša dobra Mati."

H. G. od Nove cerkve. — „Pretila mi je nesreča, ki bi mi povzročila škodo pri imetju in na dobrem imenu. Z največjim zaupanjem sem se zatekla z devetdnevnico k Mariji Pomočnici na Rakovniku. Tisočera hvala bodi Tebi, o dobra Mati, za uslišano prošnjo! Vsem trpečim pa kličem: — Zatekajte se z zaupanjem k Mariji, ki je edina naša tolažba in pomoč v dušnih in telesnih potrebah!"

Oven Anka, Semič. — „Stotisočkrat se zahvalim Mariji Pom. kr. na Rakovniku, ker mi je na čudovit način pomagala v silno težki zadevi. V znak hvaležnosti pošiljam majhen dar."

Beranič Marija, Ptuj. — Obupala sem nad svojim zdravjem. Obrnila sem se do Marije Pom. kristjanov in me je uslišala. V zahvalo darujem 50 Din.

Mivšek Marija, Soteska sporoča: „Kot salezijanska sotrudnica dobim nekega dne srečke z Rakovnika in prošnjo, da bi jih razpečala v prid svetišču. Bila sem pa prav tedaj radi hudega revmatizma priklenjena na posteljo. Čutila sem take bolečine, da prvi hip, ko sem prejela pošto, niti pogledati nisem mogla, kaj je notri. Ko nekoliko bolečine odnehajo, odprem zavitek in vidim srečke z Rakovnika. Takoj vzdihnem: — O Marija Pomočnica, pomagaj mi, da se pozdravim in potem bom tudi jaz pomagala pri potrebah tvojega svetišča. — Očitno moram priznati čudež. Popoldne istega dne sem že lahko vstala in pričela polagoma delati. Od tistega časa nisem nič več čutila takih bolečin. Naj Ti bo hvala, o Marija!"

Satler M., Lokovica — Pošljem 10 Dinarjev za svetišče v zahvalo Mariji Pom. kr., ki me je s svojo mogočno priprošnjo obvarovala smrti in prosim še nadalje za ljubo zdravje in za pomoč v raznih potrebah in kličem vsem: — Zaupajte vedno v Marijino pomoč!

Šajn Neža, Male Lašče. — V neki zelo važni zadevi sem se preteklo leto obrnila do Marije Pom. kr. Uslišala me je in pomagala. V zahvalo pošiljam dar 50 Din.

Zupančič Frančiška, Logatec. — Moja mati so hudo zboleli. Zdravila, ki jih je predpisal zdravnik, niso nič pomagala. Goreče sva prosili Marijo Pom. kristjanov pomoči in ona je pomagala. Mati so ozdraveli in polni hvaležnosti poklanjajo 100 Din za njeno svetišče.

Dolenc Marija, Poljane. — Naše posestvo je bilo zelo zadolženo in težka je bila skrb, kako naj v teh slabih časih ta dolg plačamo. Zato sem lani o novem letu svetovala možu, naj obljubi Mariji za njeno svetišče odstotek dohodkov v tem letu, da bi na njeno priprošnjo mogli plačati dolg. In res, od vsakih 100 Din smo dali 1 Din na stran. Marija nam je zaupanje v njeno pomoč takoj poplačala. Srečno smo v preteklem letu poplačali ves dolg in danes pošiljam 200 Din, znesek, ki se je nabral tekom leta. — Obenem pošiljam 25 Din v zahvalo za srečno izteklo sodnijsko razpravo.

Nadalje se zahvaljujejo Mariji za prejete milosti: Ravnatelj sal. zavoda na Rakovniku, za ozdravljenje po težki in nevarni telesni poškodbi. **Ema Žbuelc, Ljubljana,** za zopet vrnjeno zdravje. — **M. N., Komec.,** za večkratno pomoč. — **Marija Pohl** za ozdravljenje bolezni na pljučih. — **I. S. L.,** za trikratno uslišanje. — **M. Tabor iz Radeč** za vse prejete milosti. — **N. N.,** za uslišano molitev. — **Marija Straža, Podgorje,** za ozdravljenje po težki bolezni. — **Helena Klemenčič, Polica,** za zdravje pri živini. — **Koželj Uršula in Marija Čepin, Št. Vid,** za prejete dobrote. — **Neimenovana** za zdravje. — **A. E. Sevnica,** za zdravje. — **Urška Gabruč iz Ljubljane** za ozdravljenje noge. — **Marija M. iz Vel. Varnice** za pomoč v smrtni nevarnosti in za ozdravljenje bolne sestre ter pošilja dar za svetišče. — **Jerica Polc iz Čemšenika** za pomoč v posebni zadevi. — **Alojz Krajnc iz Slaptincev** za uslišano prošnjo. — **Kristina Š. iz Lahovcev** za izboljšanje zdravja. — **Julka Kovačič od sv. Kunigunde** za uslišano prošnjo. — **Ana Vodušek iz Zaloga** za uslišano prošnjo. — **M. J. iz Brežic** za pomoč v zelo neprijetni zadevi. — **Naler Terezija iz Podgrada** za pomoč v večkratnih zadevah. — **F. S. Špitalič,** za uslišanje v važni zadevi. — **Neimenovana iz Planine** za ozdravljenje mučne bolezni. — **Julijana Zemljič iz Šiške** za ozdravljenje. — **S. P. iz Soteske** za ozdravljenje sinčka. — **Eliza Slavič iz Črešnjevec** za veliko milost in očividno pomoč v težki zadevi. — **Marija Jan iz Artič** za pomoč v stiski. — **Neža Puh iz Oblačka** za zboljšanje materinega zdravja. —

Vsi ti so v znak hvaležnosti poslali Mariji večji ali manjši dar, kar smo obrnili za njeno svetišče in za tiste namene, ki so jih izrazili pri pošiljatvi. Vsem tem dobrotnikom izrekamo najtoplejšo zahvalo, Marijo pa prosimo, naj jim poplača njihovo darežljivost s posebnim varstvom in z vsemi milostmi, ki jih najbolj potrebujejo. Obenem pa pristavimo klic, ki smo ga brali v mnogih zahvalah, pa smo ga radi pomanjkanja prostora morali opustiti, klic hvaležnosti in gorečnosti: „O vi vsi, ki trpite, in ste v potrebah, obračajte se zaupno k Mariji, Marija vam bo gotovo pomagala!"

Ostale milosti objavimo drugič.

† URŠULA MEZE.

Umrla je dne 28. marca v starosti 77 let. Bila je prva slovenska mati, ki je izročila svojega sina salezijanski družbi, zato je primerno, da se je sedaj ob njeni smrti spominja tudi Vestnik. Njeno zunanje življenje je bilo skromno, neznatno, skrčeno takorekoč na najenostavnejšo formulo; tembolj bogato pa je bilo njeno notranje življenje, ki je bilo vse skozi posvečeno Bogu. Njeno mišljenje in čutenje je bilo globoko katoliško, kakor to opazujemo le pri dušah, ki jih je Bog oblagodaril s posebnim spoznanjem. Že od mladih nog se je odlikovala po oni duhovni modrosti, ki jo daje Bog izvoljenim dušam. S kakim zanimanjem je še kot dekle poslušala vedno božjo besedo in koliko žrtev je prenesla, da je mogla biti tudi pri popoldanskem krščanskem nauku! Vse življenje je z nekim svetim zanimanjem brala bogoljubne knjige in spise. Zlasti je rada čitala spise, ki so govorili o katoliški cerkvi, o misijonih, o rimskem papežu, o katerem je kaj rada govorila in to vselej z velikim spoštovanjem. Največje njeno veselje pa je bila mala knjižica, ki vsebuje največjo modrost, ki je more človek doseči na tem svetu, to je katekizem. Ko je bila še dekle, je bila njena najljubša zabava prebiranje katekizma. Znala ga je vsega na pamet prav do zadnjega. Veliko je bilo njeno spoštovanje do duhovnikov, govorila je o njih s svetim spoštovanjem in molila, da bi ljubi Bog poslal mnogo dobrih duhovniških poklicev. Odlikovala se je po posebni obzirnosti do bližnjega. Ako je kdo domačih omenil kaj slabega o tem ali onem, ga je takoj odločno zavrnila: »Tiho bodi, človek ne sme biti čez človeka!« O bližnjem je govorila dobro; če ni mogla, je molčala. Junaška je bila — zlasti v zadnjih letih — potrpežljivost, s katero je prenašala vsakdanje križe in težave. Molčati in potrpeti ji je bilo vodilo, katerega se je držala brezpogojno. Zadnja leta je prebila v molitvi in v čitanju nabožnih knjig in naših katoliških publikacij. Največja njena skrb pa je bila, da je učila svoje številne vnučke krščanskega nauka, jih vzgajala v strahu božjem in ljubezni do molitve. Komaj je vnuček shodil, že ga je učila prekrižati se. Komaj je začel jecljati prve besede, že ga je učila odgovarjati na vprašanja: Kdo te je ustvaril? Kdo te je odrešil? Kdo te je posvetil? i. t. d. Častila je z vso vnemo Mater božjo, zlasti pa presveto Srce Jezusovo, in v tej pobožnosti menda tiči skrivnost njenega bogatega notranjega življenja. Njena smrt je bila lepa kot vse njeno življenje. Prav na dan smrti je prejela zakramente za umirajoče. Kako lepo se je zahvalila duhovniku, ki jo je prišel previdet! Besede zahvale za največjo dobroto, ki jo moremo želeti na svetu — za poslednje sv. zakramente — so bile zadnje, ki jih je izgovorila pri popolni zavesti. Takoj na to ji je otrpnilo zanimaje za ta svet, dokler njena duša ni mirno pohitela v naročje svojega Stvarnika.

Za salezijansko družbo je imela vedno veliko ljubezen in se zanimala za vse, kar je z njo v zvezi. Salezijanski vestnik je vsikdar dvakrat prebrala in ga nato dala brati tudi drugim. Ob postelji je imela sliko Marije Pomočnice in čast. Janeza Bosca. Pokoj njeni duši in spoštovanje njenemu spominu!

RAZNE VESTI.

NA RAKOVNIKU smo o letošnji Veliki noči prvikrat priredili slovesno Vstajenje s procesijo. Ob petih zjutraj se je pričelo opravilo, ob pol šestih, prav tedaj ko vzhaja izza rakovniških gričev jutranje solnce, se je razvila krasna procesija. Zlasti moških se je udeležilo lepo število. Tudi žena in deklet, ki so šle za procesijo s svečami, je bilo nad vse pričakovanje veliko. Gojenci so nosili orodje Kristusovega trpljenja, kar je vsem še posebno ugajalo. Baldahin, lepo ročno delo, dar blagih dobrotnic, so nosili štirje mladi gospodje iz okolice. Upamo, da bo ta procesija, ki se vrši ob zelo prilični jutranji uri, privabila vsako leto več vernikov! Veliko pozornost je zbudil pri obiskovalcih tudi božji grob, delo domačega umetnika.

PRAZNIČNI ORATORIJ na Rakovniku je prekoristna naprava za sosedno mladino. To se je izkazalo zlasti letos, ko se je cvetni teden približno 50 odraslih fantov res vzgledno udeležilo zanje prirejenih duhovnih vaj ter nato tudi skupno prejelo velikonočno obhajilo. Bog daj temu oratoriju doživeti še mnogo lepih uspehov!

Stroški za Sal. vestnik znašajo letno 10. Din.
Uredništvo in upravništvo na Rakovniku v Ljubljani.

Uredil Josip Meze. Natisnila Salez. tiskarna v Ljubljani.

NAŠI RAZGOVORI.

(Odgovori na vprašanja.)

T. O. Osijek. Popolnoma prav ste storila, ko ste si pri vstopu v službo izgovorila, da smete ob nedeljah in praznikih k sv. maši. Ni pa prav ravnala Vaša tovarišica, ki tega ni storila. Velika nesreča je za ubogo služkinjo, ako nima prilike, da bi hodila k sv. maši. Pólagoma pozabi na Boga in kaj lahko krene na stranpóta, ki vodijo v pogubo. Kaj ji je sedaj napraviti? Vaša tovarišica je po vesti dolžna, da zahteva od gospodinje oziroma od gospodarja prostost, da bo mogla vršiti ob nedeljah in praznikih svoje verske dolžnosti. Ako pa tega ne doseže, je dolžna da spremeni službo, ako je to mogoče in ni združeno s kako veliko nepriliko. Dokler pa ji ni mogoče spremeniti službe, naj moli doma in naj gre vsaj popoldne, ko je prósta, v cerkev, če mogoče, h krščanskemu nauku. Ali ste Vi dolžna, da namesto nje ostanete doma vsako drugo nedeljo, da bi mogla ona k maši? Ne, niste dolžna; svetujem pa Vam da to storite včasih, zlasti tedaj kadar bi dotična oseba želela prejeti sv. zakramente. Tako ji boste pomagali v nujni duhóvni potrebi, ter izvršila dejanje krščanke ljubezni do bližnjega.

Isti. V dvomu ste, ali naj bi hodila k spovedi ali ne, zato ker imate malo časa za pripravo in se bojite, da bi bile Vaše spovedi radi naglice neveljavne. Nato evo Vam odgovora!

Gotovo je, da spoved prinaša tem več duhovnih koristi, čim temeljitejša je priprava. Sicer ta temeljitost ne zadene tolikó izpraševanja vesti, ki je pri osebah, ki se pogostokrat spovedujejo, hitro zadostna, ampak le bólj skrb, da obudimo res globoko kesanje in trdne sklepe, da resno premislimo, kako se nam je ravnati, da bomo napredovali v popolnosti. Z drugo besedo: poglavitno delo priprave za dobro spoved je, da ustvarimo v duši ono razpoloženje, ki je potrebno, da milost božja deluje v nji z vso učinkovitostjo. Taka priprava se vsem nujno priporoča.

S tem pa še ni rečeno, da bi moral tisti, ki ne utegne posvetiti večjo skrb pripravi, opustiti sv. spoved. Nikakor ne! Ako imate res malo časa za pripravo, dobrò, storite, kar v naglici morete, vse drugo pa prepustite ljubemu Bogu, ki v svoji neskončni dobroti zahteva od nas le to, kar po pameti premoremo.

Radi veljavnosti se Vam ni treba nič bati, pa naj je Vaša priprava še tako kratka. Radi pomanjkljivosti pri izpraševanju vesti, bi bila spoved le tedaj neveljavna, akó bi izvirala iz zagrešene malomarnosti in bi bila resna nevarnost, da pozabimo kak smrten greh. Ako pa kdo utemeljeno upa, da nima smrtnega greha — to se godi skoro redno pri osebah, ki hodijo pogostokrat k spovedi — je spoved **veljavna** celo, ako ni bilo nič izpraševanja vesti. Glavno je — za veljavnost seveda — da se taka oseba **kesa** in sicer vsaj enega izmed grehov, ki se jih obtoži pri spovedi.

Iz tega lahko sami sklepate, kako se je Vam ravnati. Kar mirno hodite naprej k spovedi in skušajte nadomestiti dolgotrajnost priprave z globoko ponižnostjo, z velikim zaupanjem v Boga, z srčnim hrepenenjem po oni popolnosti, h kateri Vas je ljubi Bog poklical.

Ana Kal. 1. Na prvo Vaše vprašanje imate že odgovor v zadnji številki Vestnika. Za isto dobro delo je mogoče prejeti le enkrat na dan popolni odpustek, pač pa lahkó prejmete večkrat na dan nepopolni odpustek.

2. Duhovno obhajilo lahko prejmete večkrat na dan tudi tedaj, kadar ste zjutraj prejela pravo sv. obhajilo. Zlasti Vam priporočam duhovno obhajilo pri obiskih Najsvetejšemu ali pri sv. maši, pri kateri ne pristopite k mizi Gospodovi.

3. Dobra dela in molitve, ki imajo odpustke pod pogojem, da se opravijo na določen dan, je treba opraviti tisti dan ali pa prejšnji dan popoldne. Za zadobitev odpustkov predpisana sv. spoved se lahko opravi en teden prej ali en teden pozneje, sv. obhajilo pa en dan prej ali pa v teku osmih oni pozneje.

F. B. Prav imate: Jezus Kristus je kot Bog pričujoč povsod, kot Bog in človek skupaj pa je pričujoč v nebesih in v Najsvetejšem zakramentu. Vendar Vaše prizadevanje, da bi si z domišljijo predstavljala skrivnosti naše sv. vere, kakor je skrivnost učlovečene Besede, se mi ne zdi prav nič koristna. Verujte preprosto in ponižno kar uči sv. cerkev; temeljitejše razglabljanje božjih skrivnosti pa prepustite tistim, ki imajo zato potrebno bogoslovno izobrazbo. Mnogokrat neprimerno razglabljanje skrivnosti sv. vere rodi zmede in nemir zlasti pri osebah, ki so nekoliko nagnjene k škrupoloznosti.

PRAZNIK MARIJE P. NA RAKOVNIKU 27. IN 28. MAJA.

NEDELJA:

POPOLDNE OB POL ŠTIRIH govor, pete litanije in blagoslov z Najsvetejšim.
OB ŠESTIH kratka prireditev pri lurški votlini (o grdem vremenu v gledal. dvorani).
ZVEČER OB ČETRT NA OSEM govor, nato lurška procesija s svečkami, po procesiji pete litanije in blagoslov z Najsvetejšim

PONEDELJEK:

ZJUTRAJ OB ŠTIRIH prva sv. maša in obhajilo. Obhajati se začne OB TREH.
OB PETIH sv. maša pred Najsvetejšim za sotrudništvo, po sv. maši govor. Nato sv. maše do poldesetih. Pri vsaki sv. maši obhajilo.
OB POL DESETIH govor, nato pontifikalna sv. maša. (Poje mešani zbor z orkestrom). Takoj po sv. maši shod sotrudništva.
POPOLDNE OB POL ŠTIRIH govor, nato slovesna procesija s kipom Marije Pom. kr. Procesija se vrne skozi svetišče, kjer je darovanje sveč in milodarov za cerkev, na dvorišče. Tu se podeli blagoslov z Najsvetejšim.
ZAKLJUČEK: koncert domače godbe.

PROSIMO.

1. MARIJINI ČASTILCI, udeležite se v obilnem številu ter pripeljite s seboj prijatelje in znance!
2. SOTRUDNIKI IN SOTRUDNICE, vabite marljivo, da bo udeležba obilna in slavnost vredna Pom. kr.
3. Sveče se bodo prodajale na Rakovniku.

Obrtne šole na Rakovniku.

Tudi letos se naše obrtne šole (mizarji, krojači, čevljarji) smejo ponašati s prav lepim napredkom. Gojenci se radi in pridno učijo ne samo obrti kot take, ampak tudi vseh drugih predmetov, zlasti strokovnega risanja, tako da ne bodo težko našli mesta pomočnika po dovršeni učni dobi.

Ker bomo prihodnje šolsko leto imeli zopet nekaj mest na razpolago, opozarjamo že sedaj starše, naj se pravočasno obrnejo na vodstvo zavoda za sprejemne pogoje.

Za mladeniče, ki imajo duhovniški poklic.

Staršem, katerih sin bi se rad posvetil duhovskemu stanu in ki bi želel postati salezijanec, damo na znanje, da se v našem zavodu v Veržeju (pošta Križevci pri Ljutomeru) sprejemajo v šolanje taki mladeniči, ako so z dobrim uspehom dovršili osnovne šole. Zlasti opozarjamo na ta zavod odrasle mladeniče, ki bi sicer težko mogli vršiti svoje študije drugje. Za pogoje se je obrniti na vodstvo zavoda.

Uredništvo je prejelo v oceno:

KNJIGA O HVALEŽNOSTI. Spisal profesor Anton Kržič. V Ljubljani 1927. Izdal Alojzij Stroj. Natisnila Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani. Str. 304. Cena 25 Din. Knjiga je izšla v komisijski zalogi Jugoslovanske knjigarne v Ljubljani.

Pokojni prof. Anton Kržič je bil velik mladinoljub in vzgojitelj naroda. Napisal je celo vrsto knjig in sestavkov z visoko vzgojno vsebino. Med druge take spise spada tudi to, kar je napisal o najlepši cvetki, ki raste v plemenitem srcu, o hvaležnosti. Ti spisi so zbrani v tej knjigi, po kateri bodo z veseljem segali vsi, ki ljubijo lepo knjigo. Ker je knjiga pisana z ono toploto, ki je lastna pisatelju velikega duha in plemenitega srca, jo vsem kar najtopleje priporočamo. Naroča se v Jugoslov. knjigarni v Ljubljani.